

I. Мій смуток

Смертний вирок цигарці.

Очі дихають синню —

Густо сиплеться звідти

волошкова солона печаль.

Я ламаю асфальту

зволожену лінію,

Я шепочу печалі:

"Проклята, відчаль!"

Ось проспект мого Смутку,

вулиця імені Сорому.

Несмаку диктатура

зав'язала на серці вузла.

Зверхньо бридиться небо

з холодними зорями

Над рахітами цегли,

заліза і скла.

Вони плачуть з потворності,

б'ють дверима себе у груди.

Аж на кахлянім лобі

виступає холодний піт.

Вони з тої досади,

з кам'яної крутої огуди

Совість зодчих гризуть,

що спотворила ними світ.

Чи вам в душі ніколи

не сипався вечір,

Чи ви серцем не втямили

золоті логарифми зорі,

Що, завдавши сто ніг

на свої забур'янені плечі,

З жахом тікають од вас

незабудовані пустирі?!

II. Моя радість

Весело-строга, і духмяна,
Проста, і мудра, і легка,
Встає вона, кам'яностанна,
І носить хмари на руках.

Художній синтез вийшов з моди,
Чи смак на цвинтарі живе?!
Мажорні тішаться акорди,
І за живе бере нове.

Сучки обрубані. Світає
В архітектурі. Грає скло.
І вітражів веселі зграї
Блакиті буйній цілять в лоб.

На землю зорі — в шиби, в душі!
І сяде небо за столом.
Бо цвіль підвальну вперто душать
Озон, і сонце, і зело!

Нам треба неба без ліміту,
Землі нам треба й поготів.
Співмірна музика граніту
З архітектурою хребтів,

Негнутих вольових хребтів.